

Rose

beLIve

โปรด (อย่า) เชื่อใจ

비라이브

3

ID

เขียน

Farxing

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อความสัมพันธ์เกิดการเปลี่ยนแปลงกะทันหันจนยากจะรับมือ ทั้งควอนฮีอูและยุนฮยอนจำเป็นต้องทบทวนเรื่องราวครั้งนี้อย่างหนัก ทว่าการจะไปต่อหรือยอมถอยหลังนั้นไม่ง่ายเลยจริงๆ ไม่ว่าจะเลือกทางไหนก็ต้องมีคนเจ็บปวด

แน่นอนว่าปัญหาไม่ได้มีเพียงเท่านั้น ในเมื่อแผนการของควอนฮีอู ยังต้องดำเนินไป ความวุ่นวายย่อมไม่จบสิ้นจนกว่าจะสะสางทุกอย่างสำเร็จ

สุดท้ายเหล่าคนชั่วร้ายที่เคยย่ำยีจิตใจพวกเขาจะได้รับการลงทัณฑ์อย่างไร ความลับในอดีตจะเปิดเผยตอนไหน แล้วควอนฮีอูกับยุนฮยอน จะจับมือไปด้วยกันต่อได้หรือไม่ โปรดพลิกอ่านหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

Rose

จากใจผู้แปล

สวัสดีค่ะ Farxing นะคะ ยินดีที่ได้รู้จักกับนักอ่านที่หยิบนิยายเรื่องนี้ขึ้นมาอ่านทุกท่านค่ะ

วินาทีที่รู้ว่าตัวเองกำลังจะได้แปลผลงานเรื่อง *beLIEve* ความรู้สึกแรกคือรู้สึกเป็นเกียรติค่ะ เนื่องจากตัวผู้แปลติดตามผลงานของคุณ ID จากเรื่อง *Dear Benjamin* อยู่ก่อนแล้ว การได้มาแปลผลงานของนักเขียนที่ตัวเองชื่นชอบ ช่างเป็นเรื่องที่ไม่เคยคาดฝันมาก่อนเลยจริงๆ ค่ะ นอกจากนั้นแล้วยังมีความรู้สึกกังวล กลัวว่าจะทำผลงานออกมาได้ไม่ดีพอด้วย เพราะตัวผู้แปลเองยังเป็นนักแปลชั่วโมงบินน้อย และนิยายเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องแรกที่ได้ลงมือแปลเต็มตัว ต้องขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาส และต้องขอขอบคุณฝ่ายบรรณาธิการทุกท่านที่ช่วยชี้แนะข้อบกพร่องของตัวผู้แปลมา ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

นิยายเรื่อง *beLIEve* มีเนื้อหาจัดอยู่ในประเภทสืหาๆ ก่อนไปทางดำนักอ่านสายสุขนิยมอาจจะไม่ปลื้มสักเท่าไรค่ะ ตัวละครทุกตัวในเรื่องนี้มีภูมิหลังที่น่าสนใจหลายมิติด้วยกัน โดยเนื้อหาจะบอกเล่าผ่านมุมมองของ (น้อง) ฮยอนเป็นหลัก เป็นเรื่องราวของนักฆ่าที่แฝงตัวเข้าไปอารักขาผู้ป่วยจิตเวชคนหนึ่งนามว่าควอนฮึอูโดยมีจุดประสงค์แอบแฝงบางอย่าง นักฆ่าผู้ถูกขบเลี้ยงให้เป็นสุนัขล่าเนื้อไร้อารมณ์ความรู้สึกประหนึ่งตุ๊กตามีโชคชะตาได้มาพบเจอกับบุตรชายนอกสมรสของตระกูลแซโบลที่ป่วยเป็นโรคจิตเภทแต่มีอุปนิสัยอ่อนโยนไร้เดียงสา

อ่านมาถึงตรงนี้ หลายๆ ท่านอาจจะมองว่าเป็นนิยายพล็อตดาดะดินทั่วไป แต่ตัวผู้แปลเองขอการันตีว่าเนื้อหามีความเข้มข้นและพลิกลือกกลมกลายไม่แพ้เรื่องอื่นๆ แน่نون แปลไปก็อ้าปากค้างไป ร้องให้น้ำตาท่วมคีย์บอร์ดไป ไหนจะท้องร้องหิวปวดอุงซิวอีก หลากหลายอารมณ์มากเลยคะ

ทั้งนี้ หวังว่าผู้แปลจะถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละครออกไปได้ครบถ้วน เพียงพอที่จะทำให้ผู้อ่านทุกท่านรู้สึกแบบเดียวกันด้วยนะคะ

โดยส่วนตัวแล้ว ผู้แปลชอบที่ทางนักเขียนนำคำว่า *beLIEve* มาตั้งเป็นชื่อเรื่อง จะเห็นได้ว่ามีทั้งความเชื่อและการโกหกหลอกลวงอยู่ในคราเดียวกัน เป็นชื่อเรื่องที่ถ่ายทอดคอนเซปต์ของเนื้อหาออกมาได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ในคำเดียว ส่วนใครจะเชื่อใจใคร ใครจะโกหกใครนั้น ขอให้ผู้อ่านพลิกหน้ากระดาษหรือเลื่อนอ่านในหน้าถัดไปได้เลยละ

อย่าลืมส่งกำลังใจและมอบความรักให้ (น้อง) ฮยอนกับควอนฮึฮูกันเยอะๆ นะคะ

Farxing
ทดลองอ่าน

Trigger Warning

Angst - มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้น กดดัน

Gore - เนื้อหาโหดร้ายและรุนแรง

Coercion - การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ

Abuse - การทำร้ายร่างกายและจิตใจ

Dubious Consent - การร่วมเพศที่คลุมเครือเรื่องความยินยอม

Incest - การร่วมเพศระหว่างเครือญาติหรือสายเลือดเดียวกัน

Rape - ข่มขืน

Among Other Immoralities - การผิดศีลธรรมจรรยา

Homicide - มีการฆาตกรรม

Death - การตาย

Animal Death - มีสัตว์ตาย

Blood - มีเลือด

Cutting - การใช้ของมีคม

Snake - มีงู

Drug - มีการใช้ยาเสพติด

Non-consensual Drug Use - การใช้ยาโดยไม่ได้รับการยินยอมจากอีกฝ่าย
เพื่อเป้าหมายบางอย่างของตัวเอง

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเรื่องเพศและความรุนแรงชัดเจน
บุคคล สถานที่ และองค์กรที่กล่าวถึงล้วนเป็นสิ่งสมมติ
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 14

จุดจบในเดือนพฤศจิกายน

น้ำเสียงของชายหนุ่มที่พยายามรักษาความสุขุมเยือกเย็นตั้งจากปลายสาย
ยุนแทชอกรับฟังคำแก้ตัวของอีกฝ่ายด้วยความอดทนพอควร แม้ไม่ใส่ใจความ
ที่อยากฟัง แต่เขาก็พยายามทำเป็นรับฟังไปก่อน

“ประธานยุน ตอนนั้นผมเมาจริง ๆ ครับ คุณก็รู้นี้ครับว่าผมไม่มีสติ
เลย”

แน่นอนว่ารู้อยู่แล้ว ยุนแทชอกตอบโต้ในใจ มุมปากของเขาเจือแว
เย้ยหยัน

ขณะนี้เวลาได้ผ่านไปถึงสามวันแล้วหลังจากเกิดเรื่องที่ตึกของควอนแจอู
ที่ผ่านมากวอนแจอูเอาแต่เงียบหายไปจนไม่สามารถกล่าวคำอื่นได้นอกจาก
คำว่าหน้าด้านไร้ยางอาย ก่อนชายหนุ่มจะรีบร้อนติดต่อมาหลังจากที่ยุนแทชอก
ส่งคลิปวิดีโอไปให้

เห็นได้ชัดเลยว่าชายหนุ่มกำลังคิดไม่ตก และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันว่าจะบีบ
บังคับยุนแทชอกอย่างไรตลอดระยะเวลาสามวันที่ผ่านมา สุดท้ายก็รีบติดต่อ
มาพูดปิดความผิดเป็นพัลวันหลังจากที่ได้รับวิดีโอซึ่งถ่ายฉากที่ตัวเองเมายา
และหนีเยยอยู่กับพวกผู้หญิงอย่างชัดเจน

“ผมไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้น พอตื่นขึ้นมา รอบตัวก็เลอะเทอะไปหมดแล้ว
ครับ ผมก็คิดอยู่ว่าจะทำอะไรลงไป จนถึงตอนนี้ผมก็มัวแต่ตาม
เก็บกวาดจนไม่ได้ลืมหลืมตาเลยนะครับ”

แน่นอนว่าต้องตกใจอยู่แล้ว เพราะทันทีที่เปิดประตูออกจากห้องก็คงพบกับศพของบอดีการ์ดและทหารรับจ้างของตัวเองนอนเกลื่อนกลาดไปทั่ว ยูนแทชอกรับรู้ได้ว่าอีกฝ่ายต้องตามเช็ดล้างเรื่องที่ดีก็มีสภาพและเหะแบบนั้น ด้วยความฉุนเฉียวขนาดไหน รวมถึงรู้ดีด้วยว่ากระทันหันนี่เองควอนแจอูก็กำลังตำหนิเขาเป็นนัยอยู่

“นั่นสินะครับ”

ยูนแทชอกตอบกลับอย่างไม่หะ แสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไร ควอนแจอูต้องถูกจับได้คาหนังคาเขาแบบนี้ถึงจะดีไม่หลุด ในเมื่อเป็นคนบงการเรื่องราวทุกอย่างเอง ตอนนี้จะมาพูดแก้ตัวอะไรได้อีก

อีกทั้งยูนแทชอกก็ไม่คิดจะปล่อยให้อีกาสนี่หลุดมือไป เขาวางแผนจะใช้เรื่องนี้มัดตัวควอนแจอูให้อยู่หมัด เขาต้องได้รับการชดเชยค่าเสียหายที่ได้รับ รวมถึงค่าเสียหายเกี่ยวกับการตายหรืออาการบาดเจ็บของลูกน้องทุกคนด้วย

ควอนแจอูต้องจัดการค่าใช้จ่ายที่ตัวเขายื่นให้ไม่ว่าจะเป็นข้อเรียกร้องแบบใดก็ตาม ยูนแทชอกไม่ได้มีแค่คลิปวิดีโอที่ควอนแจอูเมายาและนัวเนียกับพวกผู้หญิงเท่านั้น แต่เขายังมีแม้กระทั่งหลักฐานทุกอย่างของโศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นภายในตึกของอีกฝ่ายด้วย มันคือหลักฐานชัดเจนที่สามารถปล่อยออกไปได้ทุกเมื่อหากควอนแจอูแสดงท่าทีตักตัก สำหรับควอนแจอูแล้ว สิ่งเหล่านั้นจึงกลายเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้นอกจากโชครวน

ควอนแจอูต้องรู้สึกเจ็บแค้นแน่ๆ เพราะตั้งใจจะทำลายยูนแทชอกที่มีพฤติกรรมแตกต่างกับชเวซอลจินผู้ทำตัวเป็นลูกไล่อยู่เสมอ แต่สุดท้ายกลับกลายเป็นฝ่ายถูกกระทำเสียเอง ด้วยเหตุนี้จึงได้แต่คับแค้นใจ ไม่สิ เรียกว่าเป็นสถานการณ์ที่ควรล้มหงายหลังน้ำลายฟุ้งปากเสียมากกว่า

แต่เรื่องราวทุกอย่างมันมีที่มาจากตัวของควอนแจอูเองทั้งนั้น และหนึ่งในเรื่องราวเหล่านั้นยังมีเรื่องๆ ไปสะกิดอารมณ์ของยูนแทชอกเข้าอย่างจังอยู่ด้วย ซึ่งเป็นเรื่องๆ ที่ให้อภัยไม่ได้เป็นอันขาด...

“เรื่องอื่นผมไม่รู้ นะครับ แต่เรื่องที่ท่านแต่จะต้องหลานผม ผมทนไม่ได้จริงๆ ครับ”

เพียงแค่นี้ก็ถึงความหงุดหงิดก็ปะทุขึ้นมาแล้ว น้ำเสียงทุ้มต่ำก็เย็นชาขึ้นเอง ทำให้ควอนแจอูละล่ำลักก่อนเริ่มกล่าวคำแก้ตัวไปเรื่อยอีกครั้ง

ก็นั่นแหละ จะแต่จะต้องคนที่เขาอยู่เฉยๆ ไปทำไม ยูนแทชอกตอบโต้ในใจขณะรับฟังคำแก้ตัวของควอนแจอูลด้วยท่าที่เรียบนิ่ง

ควอนแจอูเป็นบุตรชายคนโตของตระกูลแซโบลชั้นนำ ทั้งยังเป็นบุคคลที่ใครหน้าไหนก็ไม่สามารถแต่ต้องง่ายๆ เพราะฉะนั้นหากเป็นไปได้ การไม่ผิดใจกันจึงนับว่าเป็นประโยชน์มากกว่าในหลายๆ ด้าน แต่เรื่องราวในครั้งนี้ไม่ได้จัดอยู่ในประเภทที่จะสามารถปล่อยผ่านไปได้ง่ายๆ ยูนแทชอกไม่มีเหตุผลที่ต้องยอมลงให้อีกฝ่ายอีกต่อไป

สถานการณ์ในปัจจุบันของควอนแจอูถือว่าแย่แยะพอสมควร ไม่ใช่แค่แย่ธรรมดา ควรเรียกว่าถึงคราววิกฤตจะเห็นภาพได้ชัดเจนมากกว่า ลำดับแรกคือตอนนี้มีข่าวลือแพร่กระจายอย่างลับๆ ว่าทรัพย์สินจำนวนมากของควอนแจอูละลายหายไปเพราะมรดกของตัวเอง พิพิธภัณฑ์ศิลปะที่ชเวซอนจูบริหารปิดกิจการลงในที่สุด เพียงแค่นั้นก็สามารถคาดเดาได้แล้วว่าเกิดความเสียหายมากมายขนาดไหน

แน่นอนว่าควอนแจอูเป็นคนที่ยังมีเงินเหลือเพื่อต่อให้ทำตัวบ๊าบอแค้ไหนก็ตาม ความเสียหายแค่นั้นอาจไม่ได้ส่งผลกระทบต่อควอนแจอูเลยก็ได้ แต่ปัญหาที่ควอนแจอูประสบอยู่ในตอนนี้ไม่ได้มีแค่เรื่องเงินเท่านั้น หุ่นของ KR การค้าที่อุตสาหกรรมที่สำคัญที่คัดค้านเพื่อควมรวมกิจการตอนนี้กลายเป็นเศษกระดาษหิซชูไปแล้ว ทั้งยังเคราะห์ซ้ำกรรมชดด้วยการที่สำนักงานอัยการเริ่มสืบสวนเรื่องการทุจริตของเขานี้

นอกจากนั้น การบริหารของควอนแจอูหลังจากท่านประธานเข้าโรงพยาบาลก็ได้รับการประเมินไม่ค่อยดีเท่าไรนัก สุดท้ายท่านประธานถึงกับเรียกตัวลูกชายคนรองกลับจากอเมริกา ควอนแจอูโดนตัดสินชี้อัดแล้วว่าไม่เหมาะสมจะเป็นผู้รับช่วงต่อ ทั้งยังมีข่าวลือว่าประธานได้ยกมรดกให้กับควอนฮึอูไปแล้วด้วย นั่นแสดงให้เห็นว่าควอนแจอูอยู่ในสถานะจนตรอกเต็มๆ การที่เขาเสียสติและยืนยันว่าจะฆ่าควอนฮึอูจึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจเท่าไร

ควอนแจอูไม่ใช่คนที่จะสละตำแหน่งให้ใครอย่างง่ายดาย ข้างหลังเขา

ยังมีเซวซอนจูผู้เป็นมารดาที่คอยค้ำจุนให้อยู่ แม้ว่าตอนนี้เธออาจจะกำลังห่อเหี่ยวจากการสูญเสียเม็ดเงินที่ลงทุนกับพิพิธภัณฑศิลป์ไปจนหมดเกลี้ยง แต่เซวซอนจูไม่ใช่ผู้หญิงที่จะดูถูกดูแคลนได้

ดังนั้นถ้าจะปะทะกับควอนแจอูอย่างจริงจังก็อาจต้องใช้เวลาพอสมควร ส่วนผลลัพธ์จะเป็นอย่างไรนั้นคงต้องไปให้ถึงจุดจบก่อนถึงจะรู้ ตอนนี้ขุนแทชอกจึงไม่มีเหตุผลที่ต้องยึดเกาะควอนแจอูไว้ ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่มีเหตุผลที่จะต้องแปรเปลี่ยนไปเป็นศัตรูในทันที

เห็นได้ชัดว่าควอนแจอูดูถูกดูแคลนขุนแทชอก ซ้ำยังลงมือทำเรื่องไม่สุภาพมณเฑาะจะให้อภัย ถ้าคนอื่นกระทำความแบบนั้นคงถูกหักคอในที่แห่งนั้นไปเรียบร้อยแล้ว น่าเสียดายที่อีกฝ่ายคือควอนแจอู หากขุนแทชอกหันหลังให้อีกฝ่ายโดยไม่ดูตาม้าตาเรือดี ๆ คนที่เสียหายอาจจะกลายเป็นตัวเขาเอง ฉะนั้นเขาจึงได้แต่ล่ำมโซ่ไว้แล้วคอยกระซิบข้างปล่อยข้างตามสมควร

และตัวขุนแทชอกก็มีปัญหาที่ใหญ่กว่าควอนแจอูแยกไปอีกต่างหาก ปัญหาที่ว่านั่นคือบุคคลที่มีชื่อเรียกว่าประธานจอง เทียบกับประธานจองแล้วควอนแจอูถือเป็นบุคคลที่จัดการง่าย แต่ก็ไม่ได้ง่ายเสียทีเดียว อันดับแรกควอนแจอูคือบุคคลที่ใครต่อใครต่างก็รู้จัก ทั้งยังมีหน้ามีตาในสังคม ขุนแทชอกไม่อาจดูถูกอำนาจของควอนแจอูได้ ทว่ามันก็แสดงให้เห็นว่าอีกฝ่ายมีข้อจำกัดด้วยเช่นกัน

ควอนแจอูคือคนที่ต้องระมัดระวังการกระทำกับคำพูดอยู่เสมอ และต้องหลีกเลี่ยงการสร้างข่าวฉาว หมายความว่า การล่ำมโซ่ควอนแจอูจึงไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร ยิ่งเป็นคนที่ไม่ได้ทุกอย่างอยู่เบื้องหลังด้วยความโลภอย่างควอนแจอูก็ยิ่งง่ายเข้าไปอีก

ในทางกลับกัน คนที่ได้ชื่อว่าประธานจองนั้นไม่มีตัวตนอยู่จริง คนคนนั้นแค่ถูกเรียกว่า 'ประธานจอง' เท่านั้น เขาไม่ได้เป็นประธานบริษัทที่ไหน และไม่ได้มีตำแหน่งทางสังคม อยากรู้ว่าประวัติส่วนตัวเลย ไม่มีใครรู้ว่าคนคนนั้นมีหน้าตาอย่างไรเสียด้วยซ้ำ ขุนแทชอกรู้ดีว่าการรับมือกับบุคคลที่ปิดบังตัวตนได้อย่างสมบูรณ์แบบ หรือคนที่ทำตัวเสมือนเงานั้นเป็นเรื่องที่ปวดประสาทขนาดไหน

ประธานจ้องคือบุคคลที่ไม่ควรวางไว้เป็นคู่ต่อสู้โดยเด็ดขาด ทว่า
ระยะนี้ขุนแหซอกมีพลังสังหารที่ไม่น้อยดีเท่าไร เขาไม่สบอารมณ์ที่ได้รับ
ผลกระทบ รวมถึงหุ่นที่เคยลงทุนไปก็ล้วนกลายเป็นเศษขยะในช่วงระหว่าง
การควมรวมกิจการของ KR การค้า และมารู้ตัวอีกทีก็พบว่าประธานจ้อง
ได้วางมือจากงานทั้งหมดที่เคยเกี่ยวข้องกันไปทีละอย่าง

ขุนแหซอกไม่รู้เลยว่าเกิดปัญหาอะไรขึ้น อัยการพิชชานกยูคือช่องทาง
เดียวในการเชื่อมสัมพันธ์กับประธานจ้อง แต่ช่วงนี้เขาก็ติดต่อกันฝ่ายไม่ได้
เช่นกัน ซึ่งสาเหตุอาจเพราะอัยการหนุ่มงานยุ่งจนไม่ได้สัมผัสติดตามจากการได้รับ
มอบหมายให้สอบสวนการทุจริตของควอนแจอู อย่างไรก็ตามขุนแหซอก
ยังคงมีพลังสังหารที่ไม่ได้อยู่

เขารู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างที่มองไม่เห็นกำลังไต่ขึ้นมาจากใต้ฝ่าเท้า
หากเผอเรอแล้วหันมองอีกที อาจพบว่าฝ่าเท้าถูกโคลนดูดจมไปแล้วก็ได้
พลังสังหารไม่ดีแบบนี้ยังคงวนเวียนไปมาไม่หยุด ขุนแหซอกจมอยู่ใน
ความคิดกลางเคาะนุหรีที่ตีบไว้ในมือลงบนโต๊ะ

ควอนแจอูพูดพล่ามอยู่คนเดียวและตัดสายไปในที่สุด ขุนแหซอกโยน
โทรศัพท์ทิ้งอย่างไม่มีเยดี ก่อนจะคาบนุหรีไว้ในปากและจุดไฟ ทันใดนั้น
เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น ขุนแหซอกบัดความคิดที่ดำเนินมาอย่างต่อเนื่อง
พร้อมกับหวาดหวั่นคิดว่าที่ขมวดมุ่น

“เข้ามา”

เมื่อเขาตอบกลับไปสั้น ๆ และพนควันนุหรีคล้ายเป็นการถอนหายใจ
ประตูก็เปิดออก เป็นผู้ช่วยชเวเดินเข้ามาในห้อง

ใบหน้าของเขามิขาดแผลฉีกขาดเป็นบางจุด เนื่องจากเกิดเหตุจลาจล
ที่ตึกของควอนแจอู

“ฮยอนล่ะ”

“...ยังไม่ฟื้นครับ”

ขุนแหซอกมองผู้ช่วยชเวที่กล่าวรายงานสั้น ๆ โดยไม่พูดอะไรและ
สูบนุหรีเข้าปจนแก้มตอบ บนใบหน้าแข็งกระด้างปรากฏร่องรอยของความ
กรุ่นโกรธอยู่เจือจาง เขามักไม่สบอารมณ์ทุกครั้งที่นี่ถึงสภาพของฮยอน

ขนาดผู้ช่วยชเวที่พาลูกน้องบุกเข้ามาในตึกยังเป็นแบบนั้น ฮยอนที่เก็บกวาดผู้คนที่ทั้งชั้นด้วยตัวคนเดียว จะมีสภาพแบบนั้นก็คงไม่แปลก การมีชีวิตรอดสถานการณ์นั้นถือว่าโชคดีมากแล้ว หลังจากที่ฮยอนเดินออกไปนอกห้อง ยูนแทชอกก็ได้แต่ภาวนาให้อีกฝ่ายยังมีชีวิตอยู่ก็พอ แต่ตอนที่ได้รับรายงานว่าฮยอนหายตัวไปที่ไหนสักแห่ง เขาก็จมอยู่กับโศกที่ไม่สามารถควบคุมได้จนไม่อาจทำอะไรได้

ยูนแทชอกได้รับรายงานว่าไม่พบตัวฮยอน พร้อมกับเรื่องเฮลิคอปเตอร์ที่ไม่รู้สังกัดบินออกไป ฮยอนหายตัวไปโดยรอดพ้นจากสายตาของผู้ช่วยชเวซึ่งกำลังต่อสู้กับทหารรับจ้างของควอนแจอูที่ขวางประตูหน้าอยู่ตรงลิบบีนั่นหมายความว่าตราบใดที่ฮยอนไม่ได้มุดดินหนี ก็จะต้องออกไปทางเฮลิคอปเตอร์อย่างแน่นอน แล้วใครกันที่เป็นคนพาตัวฮยอนออกไปจากที่นั่น

ฮยอนไม่ได้มีนิสัยที่จะตามคนแปลกหน้าออกไปง่าย ๆ เขาเป็นคนระวังตัวสูงและไม่ไว้ใจคนอื่น ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังหายตัวไป การไม่สามารถคาดเดาได้ว่าอีกฝ่ายบาดเจ็บหนักจนถูกลากตัวไป หรือเดินออกไปด้วยความสมัครใจเอง มันทำให้เขาขุ่นงันใจมากขึ้นไปอีก

ใครกันนะ...ที่พาฮยอนออกไป

ความสงสัยซึ่งยังวนเวียนทำให้ยูนแทชอกไม่สบายอารมณ์ เป็นความรู้สึกที่คล้ายมีไฟร้อนปะทุขึ้น รู้ตืออยู่แล้วว่าฮยอนอยากหลุดพ้นจากตัวเอง เมื่อสันนิษฐานว่าท่ามกลางความวุ่นวายนั้นฮยอนอาจใช้โอกาสนี้หลบหนีไป เผลวไฟซึ่งลุกโชนอยู่ข้างในก็ไหม้ขึ้นมาจนถึงศีรษะ

จะจับตัวเจ้านี่กลับมาอย่างไร ถ้าจับตัวได้แล้วจะทำลายตรงไหนดี ต้องทำลายส่วนไหนถึงจะไม่คิดเรื่องหลบหนีอีก

ยูนแทชอกลัดกลุ้มมู่อ้อย่างนั้นตลอดคืน เขาจำเป็นต้องจัดการสถานที่ที่เกิดเหตุ แต่กลับมองไม่เห็นอะไรทั้งนั้น เขาเดินทางกลับมาก่อนโดยฝากงานทุกอย่างให้กับผู้ช่วยชเว แล้วเอาแต่คิดเรื่องจับตัวฮยอนเพียงอย่างเดียว ในหัวเต็มไปด้วยความขุ่นเคืองและความไม่สบายอารมณ์ เขาตีมิลิกี้เข้าไปเรื่อย ๆ เพื่อบรรเทาโศก

แต่ความกังวลเหล่านั้นกลับไร้ความหมาย เพราะฮยอนกลับมาหา

ขุนแหซอกด้วยตัวเองก่อนพระอาทิตย์ขึ้น เมื่อได้รับรายงานว่ารถของฮยอนเข้ามาที่ลานจอดรถ ขุนแหซอกก็รีบไปยังชั้นใต้ดินทันที ฮยอนนั่งอยู่บนรถไม่ยอมลงมาจนกระทั่งขุนแหซอกไปถึง ครั้นขุนแหซอกอย่างสามซุมเข้าไปใกล้ตัวรถ อีกฝ่ายก็เปิดประตูออกมาพอดี

“นี่นาย...!”

ขุนแหซอกกำลังมือขึ้นเป็นอันดับแรก เนื่องจากความโกรธซึ่งปะทุรุนแรงยังคงไม่ทุเลา ซ้ายยังตี้มเหล่าเข้าไปอีก ในขณะที่เดียวกัน ฮยอนซึ่งลงมาจากรถก็ล้มฟุบไปทั้งอย่างนั้น ขุนแหซอกรีบอุ้มฮยอนไว้ด้วยฝ่ามือที่เคยอ้างขึ้นกลางอากาศ ร่างกายที่อยู่ในอ้อมแขนเย็นเฉียบราวกับซากศพ ท้ายที่สุดฮยอนก็ปรากฏตัวในสภาพที่น่าเวทนาและพังยับเยินไม่มีชีวิต

ตั้งแต่หัวจรดเท้าไม่มีส่วนไหนที่ไม่ได้รับบาดเจ็บ บาดแผลที่ปริแตกตามส่วนต่างๆ ยังมีเลือดซึมออกมาให้เห็น นอกจากนั้นแล้วฮยอนยังตากฝนจนร่างกายเย็นเฉียบอีกด้วย เขาดูเหมือนศพมากกว่าคนที่ยังมีชีวิตอยู่ ใบหน้าและริมฝีปากก็ขาวซีดไม่ต่างกัน ดูไม่เหมือนคนที่ยังมีลมหายใจอยู่ด้วยซ้ำ

อุณภูมิจำลองร่างต่างจวนเข้าขั้นวิกฤต การหายใจเข้าออกแผ่วเบา จังหวะชีพจรก็ไม่เต้นตามปกติ แม้จะเรียกหมอเข้ามารักษารวดเร็วแค่ไหน แต่ฮยอนก็ไม่ยอมฟื้น ได้แต่นอนแน่นิ่งในสภาพไม่รู้สึกรู้สีกตัว หมอบอกขุนแหซอกที่แผ่กลิ่นอายเย็นชาออกมาด้วยท่าทีหวาดหวั่นว่าฮยอนจะฟื้นในเร็ว ๆ นี้ เพราะไม่ได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะและผ่านพิษที่อันตรายมาได้ด้วยดี

แต่จนถึงวันนี้ฮยอนก็ยังไม่ลืมตา และยังคงนอนนิ่งไม่ขยับอยู่บนเตียงราวซากศพเท่านั้น ไม่รู้ทำไม บางครั้งก็ดูเหมือนว่าเจ้าตัวหลับตาไปแล้ว ไม่อยากตื่นขึ้นมาอีกเลย

“เพิ่มคนดูแลอีก แล้วก็สั่งให้เฝ้าอยู่ข้าง ๆ ห้ามไปไหนแม้แต่วินาทีเดียว ถ้าได้สติแล้ว...ไม่สิ ถ้ากระดิกแม้แต่ปลายนิ้วให้รับรายงานทันที”

“รับทราบครับ”

ขุนแหซอกเปิดปากพูดตอนที่บุหรีเฝ้าใหม่ไปประมาณครึ่งมวน จวบจนวินาทีนั้นผู้ช่วยซอกก็ยังยืนรอคำสั่ง ก่อนจะพยักหน้าเบา ๆ แล้วหมุนตัวออกไป ขุนแหซอกมองแผ่นหลังของอีกฝ่ายหนึ่ง ๆ ก่อนพรัลลมหายใจพร้อมพ่นควันบุหรี

ออกมา บุหรี่ที่เคยสูบอยู่ทุกวัน วันนี้กลับขมปร่าเป็นพิเศษ

ชยอนรู้สึกเหมือนร่างกายถูกล้อมไปด้วยเปลวเพลิงร้อนระอุ มันทั้งร้อนและเจ็บปวด ร่างกายของเขาแสบร้อนไปทั้งร่างโดยไม่สามารถบอกได้ว่าเจ็บปวดตรงไหนบ้าง เขาอยากกรีดร้องด้วยความทรมาน แต่ลำคอกลับแหบแห้งจนไม่สามารถเปล่งเสียงใดๆ ออกไปได้ ชางเป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาดลึนดี

“ช่วยด้วย”

ชยอนยื่นมือออกไปกลางบรรยากาศมืดมิดจนมองไม่เห็นสิ่งใด

“ใครก็ได้ช่วยฉันที”

เสียงกรีดร้องนำเวทนาทำให้ใครบางคนที่อยู่ไกลออกไปเหลียวกลับมา มอง ทว่าชายหนุ่มผู้มีใบหน้าที่ดงามและสติกลับไม่ยอมจับมือที่เขาพยายามยื่นไปหา ชายหนุ่มเพียงส่ายหน้าไปมาพร้อมแยมยิ้มอ่อนโยนจนรู้สึกหนาวสะท้าน

“ไม่ได้ ฉันไม่ช่วยนายหรอก เพราะนายไม่มีค่ามากพอขนาดนั้น”

ถ้อยคำเย็นชาที่เอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลปลุกลมหายใจกลางอก แชนที่ใช้ขอร้องอ้อนวอนพลันร่วงหล่นลงด้านล่าง ชายหนุ่มเอ่ยพร้อมดวงตาหรีไฉง ทว่าชยอนไม่ได้ยินอีกแล้วว่าอีกฝ่ายกำลังพูดอะไรอยู่ ความวูบโหวงประเดประดังเข้ามาพาให้คอตก แชนขาพลันอ่อนแรงจนยากจะลุกยืนได้ ฝ่าเท้าเหมือนจะจมหายโดยไม่ทันได้ตั้งตัว

ขาทั้งสองข้างค่อยๆ จมไปในปลักสีดำซ้าๆ โดยไม่รู้ตัวเลยว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร และกลายเป็นแบบนี้ตั้งแต่ตอนไหน เขาได้แต่เหม่อมองสภาพของตัวเองอยู่อย่างนั้น ไม่แม้แต่จะคิดเอาตัวเองออก ทันใดนั้นชายหนุ่มก็หันกลับมา ชยอนได้ยินเสียงฝีเท้าหนักๆ ดังมาจากที่ไกลๆ เป็นเสียงที่ดังสะท้อนจนหัวใจรู้สึกเจ็บปวด

อ้อ ความรู้สึกเจ็บเหมือนถูกไฟเผา...มันไม่ใช่ที่ร่างกายสินะ มันคือ

ความเจ็บปวด...ตรงหัวใจ ตรงจิตใจนี้เอง

ครั้นเห็นแผ่นหลังของชายหนุ่มที่อยู่ไกลออกไป ฮยอนจึงตระหนักได้ว่าเขาไม่ได้บาดเจ็บตรงร่างกายแต่เป็นที่หัวใจต่างหาก หลังจากที่ยอมรับมันได้อย่างสงบ ความเจ็บปวดแสนทรมาณใจก็ถาโถมอีกครั้ง ขณะเดียวกันฝ่าเท้าของเขาก็ถูกกลืนหายไปเป็นส่วนลึกของปลักเหนียวหนืด ความมืดมิดที่มองไม่เห็นด้านหน้าแม้แต่นิวเดียวกำลังกลืนกินตัวเขาเข้าไปจนถึงศีรษะ ทำให้ลมหายใจเริ่มติดขัด

“...ฮยอน”

ใครบางคนกำลังเรียกชื่อเขา เขามั่นใจว่าเสียงนั้นกำลังเรียกชื่อเขาอยู่แน่ๆ แต่เขาไม่คุ้นเคยกับเสียงนั้นเลย น่าแปลกจัง

“ฮยอน”

เหนือศีรษะซึ่งปวดแปลบขึ้นมาอีกครั้งมีเสียงทุ้มต่ำเรียกชื่อเขาก่อนกระจายหายไป วินาทีนั้นฮยอนถึงค่อยๆ เปิดเปลือกตาอันหนักอึ้งขึ้น แล้วแสงไฟสลัวก็สะท้อนเข้ามาจณัฐสิกเสปตา

เด็กน้อยขึ้นไปรอเด็กหนุ่มบนภูเขาอย่างที่เคยทำมาเสมอ แม้จะลอบกลืนน้ำลายดังเอือกเมื่อนึกถึงขนมชุกต็อก¹ ที่คุณยายทำให้ ถึงอย่างนั้นเขาก็ได้แต่กอดห่อขนมไว้ในอ้อมแขน เด็กน้อยนั่งรอเด็กหนุ่มอยู่ใต้ต้นไม้อย่างใจจดใจจ่อ พลังคิดว่าถ้าพี่มาเร็ว ๆ คงจะดี คล้ายรู้สึกว่ามันเด็กหนุ่มมาช้าเป็นพิเศษ

พี่ควรมาถึงก่อนขนมชุกต็อกจะเย็นนะ เด็กน้อยเริ่มว่าวุ่น เขาก็มหันตาแล้วเปิดดูขนมที่อยู่ในห่อผ้า จากนั้นก็ปิดไว้แล้วเปิดดูอีกครั้ง ทำแบบนี้ซ้ำไปซ้ำมา ในที่สุดเด็กหนุ่มก็ปรากฏตัวพร้อมเสียงเดินเหยียบใบหญ้า

¹ขนมชุกต็อกหรือขนมต็อกจึงจูล่าย เป็นขนมชนิดหนึ่งของเกาหลีที่ทำมาจากการนำข้าวเหนียวหนึ่งสุกมาตำกับจิงจูฉ่ายต้มสุก จากนั้นก็ปั้นเป็นก้อนแล้วนำไปคลุกแป้งข้าวบางสูตรที่รืาดน้ำผึ้ง

เด็กน้อยตาเป็นประกายชั่วขณะ ก่อนจะตะโกนเรียกอีกฝ่าย

“พี่จ๋า คุณยายให้ขนมมาด้วย!”

เด็กน้อยโบกมือหย้อยๆ พลังร้องเรียกเด็กหนุ่ม บนพวงแก้มปรากฏเลือดฝาด ช่างเป็นเด็กที่เปิดเผยความรู้สึกทางร่างกายว่าตื่นเต้นดีใจจนแทบทนไม่ไหว เด็กหนุ่มสาวเท้าเข้าไปหาเด็กน้อยในจังหวะที่ไม่ช้าและไม่เร็วจนเกินไป

“ขนมเหรอ”

“อ้อๆ! ที่ไปขุดจึงจูงายกันตรงโน้นเมื่อคราวก่อนไง! คุณยายเอาอันนั้นมาทำขนมซุกตอกแหละ! ดูนี่สิ ยังอุ่นอยู่เลย ผมนั่งกอดไว้แน่นจนพี่มาถึงเลยนะ!”

เมื่อเด็กน้อยพูดด้วยความตื่นเต้น เด็กหนุ่มก็พยักหน้ารับ ทั้งยังลูบศีรษะเด็กน้อยเหมือนเป็นการชมเชยว่าเก่งมาก

“พี่จ๋าชอบขนมนี้หรืนา ผมก็เลยขอให้คุณยายทำอีก”

เด็กน้อยพูดต่อว่า “ผมเก่งไหม” ก่อนจะยื่นห่อขนมไปตรงหน้าเด็กหนุ่มด้วยความภาคภูมิใจ

เด็กน้อยจำได้ว่าเด็กหนุ่มทำหน้าที่ตาประหลาดใจหลังจากที่ได้ลองกินขนมซุกตอกเป็นครั้งแรกเมื่อไม่นานมานี้ เด็กหนุ่มหยิบกินอีกหลายชิ้นไม่หยุด พลังบอกว่ารสชาติดีกว่าที่คิด เขาไม่ใช่คนที่ชอบกินอาหารในปริมาณมาก และเพราะเป็นคนเรื่องมากเลยไม่กินของที่เคยกินซ้ำกันหลายครั้ง พอนึกถึงลักษณะแบบนั้นของเด็กหนุ่ม เด็กน้อยก็มั่นใจว่าขนมซุกตอกต้องถูกปากอีกฝ่ายอย่างแน่นอน

“ที่จริงนายกินรอกไปก่อนเลยก็ได้นะ”

เด็กหนุ่มหยิบขนมชิ้นมาหนึ่งชิ้นแล้วเอ่ย ขนมซุกตอกมีรูปร่างตะปุมตะป้าไม่เรียบเนียนเพราะคุณยายปั้นเองกับมือ เด็กน้อยมองดูคนตรงหน้ากัดขนมซุกตอกเข้าปากหนึ่งคำพลังส่งเสียงหัวเราะแหะๆ

“ผมกะว่าจะกินด้วยกันตอนพี่มานะ”

“ครั้งหน้ากินไปก่อนเลย ไม่ต้องรอรอก”

“ไม่เอาอะ ผมอยากกินด้วยกัน กินคนเดียวแล้วไม่อร่อยเลย”

ถ้อยคำหนึ่งประโยคของเด็กหนุ่มทำให้เด็กน้อยซึ่งซึ่มทันที เด็กหนุ่ม
จืปากหลังจากที่เคี้ยวขนมซุกต็อกอย่างแข็งช้า

“ก็ได้ ฉันเข้าใจแล้ว นายรีบกินซะเถอะ มันยังอุ่นอยู่เหมือนที่นาย
บอกจริง ๆ ด้วย”

“อร่อยไหม”

“อืม”

“ขนมซุกต็อกของคุณขายอร่อยมากเลยนะอะ”

“อืม อร่อยจริง ๆ”

เด็กหนุ่มเคี้ยวขนมซุกต็อกอย่างตั้งใจพลางตอบกลับไปสั้น ๆ เด็กน้อย
ยิ้มร่าอีกครั้ง เขารู้สึกอึดท้องขึ้นมาทั้งที่ยังไม่ได้กิน นำแปลกที่เด็กหนุ่ม
ผู้กินยากและค่อนข้างเลือกกินนั้นซึ่งชอบอาหารที่คุณนายทำให้ เจ้าตัวเคย
บอกว่ามีอาหารที่ยังไม่เคยลองกินอีกมาก และบอกว่าที่บ้านของตัวเองไม่ได้
ทำอาหารแบบนี้กินกัน

“พี่จำ ผมเอาอันนี้มาด้วยนะ เรามาตี๋มด้วยกันเถอะ”

เด็กน้อยล้วงกระเป๋ากางเกงแล้วหยิบกระป๋องน้ำผลไม้ออกมาหนึ่ง
กระป๋อง มันคือกระป๋องน้ำส้มที่มีรูปส้มปรากฏอยู่

น้ำส้มที่คุณนายซื้อให้เป็นครั้งคราวคือของว่างที่เด็กน้อยชื่นชอบที่สุด
เขาชอบมากถึงขนาดที่ว่าได้รับมาหนึ่งกระป๋องแล้วจะเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี
จากนั้นก็เอาออกมาตี๋มในตอนที่ยากตี๋มจริง ๆ เท่านั้น และวันนี้เด็กน้อย
ก็พกมาหนึ่งกระป๋อง เพราะตั้งใจจะแบ่งกับอีกฝ่าย แต่เด็กหนุ่มกลับมอง
น้ำส้มที่เด็กน้อยอุตสาห์พกมาด้วยสีหน้าเฉยเมย

“SAC SAC ORANGE? นายตี๋มเถอะ”

เด็กหนุ่มหยิบขนมซุกต็อกอีกหนึ่งชิ้นหลังจากพูดด้วยท่าที่ไม่ใส่ใจ

“ทำไมล่ะ มันอร่อยจริง ๆ นะ”

เมื่อเด็กน้อยตั้งคำถาม เด็กหนุ่มที่ยัดขนมเข้าปากจนแก้มป่องก็ยกยิ้ม
จนดวงตาหริ่โค้งทันที เด็กหนุ่มมีนิสัยที่ไม่อ่อนหวานจึงไม่ค่อยฉีกยิ้ม
ให้เห็นบ่อย ๆ ทุกครั้งที่อีกฝ่ายส่งยิ้มแบบนี้มาให้จะเป็นครั้งคราว เด็กน้อย
ก็จะทำตัวไม่ถูก

เด็กน้อยรู้สึกดีมากจนเข้าใจว่าความรู้สึกเหมือนจะลอยได้จริงๆ นั่นเป็นอย่างไร เขาหัวเราะแหยๆ เหมือนคนโง่ เช่นเดียวกับในตอนนี้ แววดาที่มีรอยยิ้มเจือจางของเด็กหนุ่มทำให้เด็กน้อยระบายยิ้มกว้างตามไปด้วย

“ถ้ากินของหวาน จะทำให้ไม่รู้สึกหิวซักต่อนะ”

แต่คำตอบที่ตามมาของเด็กหนุ่มที่แยมยิ้มอยู่เมื่อครู่ ทำให้เด็กน้อยเปลี่ยนสีหน้าเป็นตกใจอย่างรวดเร็ว

“จริงเหรอ ผมไม่เคยรู้เลย”

“แล้วอีกอย่าง ถ้าต็มน้ำผลไม้เยอะๆ ฟันจะผุด้วย”

“เปล่าเลย! ผมไม่ได้ฟันผุสักหน่อย!”

เด็กหนุ่มมองเด็กน้อยที่ทำหน้าตาเหมือนจะร้องไห้อยู่รอมร่อ จากนั้นก็จิบปากแล้วคว่ำกระป๋องน้ำผลไม้จากมือเล็ก เขาใช้นิ้วมือเรียวยาวเกินวัยเปิดฝากระป๋องให้

“เลิกร้องให้ไร้สาระแล้วต็มซะเถอะ ฉันไม่เป็นไร”

ประโยคนั้นของเด็กหนุ่ม ทำให้เด็กน้อยที่หน้าตาเศร้าสร้อยต็มน้ำส้มลงไปราวกับถูกกลิ่นส้มหอมหวานสะกดจิต น้ำผลไม้ที่ไหลลงคอจนลูกกระเดือกขยับมีรสชาติเยี่ยมยอดที่สุดจริงๆ เกล็ดส้มที่วนเวียนอยู่ปลายลิ้นแล้วแตกตัวก็มีรสชาติดีเยี่ยมเช่นกัน เด็กน้อยต็มน้ำผลไม้อย่างเบิกบานราวกับคนที่มีความสุขที่สุดในโลก

ทันใดนั้นเอง เด็กหนุ่มก็แยงกระป๋องน้ำผลไม้ไป ทั้งที่บอกว่าไม่ชอบของหวานและไม่แสดงท่าที่สนใจแม้แต่น้อย ทว่าจู่ๆ ก็มาแยงกระป๋องน้ำผลไม้ที่กำลังต็มอย่างเอร็ดอร่อยไปเสียอย่างนั้น ไม่รู้ว่ามีผีตัวไหนเข้าสิงขึ้นมา

เด็กน้อยเบิกตาโพลง เด็กหนุ่มต็มน้ำผลไม้ที่แยงไปที่ละอีกสองอีก จากนั้นก็ยื่นกระป๋องมาตรงหน้าเด็กน้อยอีกครั้ง

“ทำไมเหรอ”

เมื่อเด็กน้อยตั้งคำถาม เด็กหนุ่มก็เอียงคอ

“เห็นนายกินอร่อยดี ก็เลยนึกว่าจะไม่เหมือนกัน”

เด็กหนุ่มผู้แยงน้ำผลไม้ไปต็มตามใจชอบหยิบขนมซุกตอกขึ้นมาอย่างไม่ใส่ใจ ทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“มันก็คือน้ำผลไม้ที่มีรสชาติของน้ำตาลที่ฉันเคยรู้จักนั่นแหละ”

“อืม”

“แต่น้ำแปลกแะะ ฉันรู้สึกเหมือนอันนี้อร่อยกว่า”

เด็กหนุ่มพิมพ์พ่าเหมือนพูดคนเดียว เด็กน้อยจ้องมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าไม่เข้าใจอยู่เหมือนเดิม จากนั้นก็เคลื่อนสายตาไปยังน้ำผลไม้ ก่อนจะดื่มที่เหลืออยู่ที่ละนิด แม้เด็กหนุ่มจะบอกว่าไม่อร่อย แต่ก็ยังถูกปากเขาเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

เด็กน้อยยิ้มเบิกบานเมื่อได้ดื่มรสชาติที่ทำให้มีความสุข เด็กหนุ่มมองคนตรงหน้านิ่ง ๆ จากด้านข้าง ก่อนพิมพ์พ่าแหว่เบาในเวลาต่อมา

“พอได้เห็นนาย ฉันก็เข้าใจว่าคำว่า...คืออะไร”

“หืม?”

เด็กหนุ่มเอ่ยถ้อยคำที่เด็กน้อยไม่เข้าใจ บางครั้งเด็กน้อยก็ตามการแสดงออกและคำพูดของเด็กหนุ่มไม่ทันอยู่เหมือนกัน

เด็กน้อยเติบโตมาโดยได้ยินคำว่าหัวข่าบ้าง เหมือนคนโง่บ้าง แต่ในทางกลับกัน เด็กหนุ่มนั้นเฉลียวฉลาดกว่าเพื่อนวัยเดียวกัน ทั้งยังเรียนเก่งและรอบรู้อีกด้วย จึงเป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้วที่เด็กน้อยจะไม่เข้าใจครั้งนี้ก็เช่นกัน คำศัพท์ที่อีกฝ่ายเลือกใช้ เด็กน้อยไม่สามารถทำความเข้าใจได้แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่ไร

“ต้องบอกว่าเพราะนายแสดงสีหน้าได้หลากหลายเกินไป ฉันเลยแปลกใจมั้ง”

เด็กหนุ่มจับจ้องเด็กน้อยประหนึ่งเพ่งมองสิ่งมีชีวิตที่น่าทึ่ง เด็กน้อยได้แต่กะพริบตาขณะยังถือกระป๋องน้ำผลไม้ไว้ในมือ

“ฉันหมายความว่าให้นายรีบกินนะ”

เด็กหนุ่มฉีกยิ้มก่อนกัดขนมซุกตอกเข้าไปหนึ่งคำ รอยยิ้มจาง ๆ ปรากฏในแววตาของเขาอีกครั้ง เห็นภาพนั้นแล้วเด็กน้อยก็ระบายยิ้มจนแก้มแดง นับเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขจริงๆ

ขอบตาของฮยอนร็อนผ่าว ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากความฝัน

เขาลืมตาที่หนักอึ้งอย่างยากลำบากแล้วกะพริบตาซ้ำๆ แสงแดดทำให้แสบตา หรือบางทีความฝันที่ไม่ได้ฝันมานานแล้วอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาแสบตาก็เป็นได้ ความรู้สึกเมื่อได้พบเจอกับความทรงจำที่หลงลืมไปแล้วในความฝัน เป็นความรู้สึกแปลกประหลาดจนยากจะพรรณนาเป็นคำพูดได้จริงๆ

ฮยอนยกหลังมือขึ้นบังดวงตาและยกยิ้มขมขื่น เขาพยายามไม่นึกถึงมันอีก แต่ความทรงจำที่ผุดขึ้นมาโดยไม่คาดคิดก็เอาแต่จะมอบความชอกช้ำให้กัน *ทำไมถึงได้ฝันแบบนี้ในช่วงเวลาแบบนี้ด้วยนะ...*

ฮยอนหยุดคิดเรื่องไร้สาระ ก่อนจะลุกขึ้นแล้วตรงไปยังห้องน้ำทันที เขาก้าวเท้าอย่างโซซัดโซเซโดยไม่รู้ตัว การพ่นตัวค่อยๆ ดำเนินไปอย่างเชื่องช้า เพราะเขาได้รับบาดเจ็บรุนแรงกว่าที่คิด หลังจากที่อาบน้ำล้างตัวแบบง่าย ๆ แล้วก็พยายามบาดแผลที่ยังไม่หายดีและเปลี่ยนผ้าพันแผลใหม่ เสร็จแล้วก็กินยาตามที่หมอจ่าย

ฮยอนไต่ขึ้นมาว่าตัวเองลืมตาตื่นหลังจากที่หมดสติไปถึงหนึ่งสัปดาห์ เขาไม่ได้รู้สึกยินดีเป็นพิเศษอะไร เมื่อบรรดาผู้ดูแลบอกแบบนี้ เขาแค่รู้สึกว่าเป็นอย่างนั้นเองหรือท้อ ตลอดหนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้นผู้ดูแลที่ยุ่นแทซอกส่งมาก็ยังคงดูแลอยู่ข้างกายไม่ห่าง เพราะเขาขยับตัวได้อย่างยากลำบากจึงจำเป็นต้องทำแบบนี้ แต่หลังจากที่ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ ในตอนที่เขาสามารถเคลื่อนไหวเองได้ในระดับหนึ่ง ผู้ดูแลก็ไม่ได้เข้ามาอีก

ฮยอนพันผ้าพันแผลลงบนแขนที่บาดแผลยังไม่สมานดีด้วยความชำนาญพอควร เขายังคงทำตัวเฉยเมยไร้อารมณ์ความรู้สึกมาเสมอ เป็นความจริงที่เขาชินชา เพราะร่างกายมีบาดแผลและได้รับบาดเจ็บเป็นอาฉินตั้งแต่เด็กๆ ความเจ็บปวดที่รับรู้ผ่านทางร่างกายไม่ใช่ปัญหาแต่อย่างใด ปัญหามันอยู่ที่ความเจ็บปวดที่หัวใจต่างหาก ซึ่งยังคงติดอยู่ตรงนั้นไม่หายไปไหนตั้งแต่ลืมตาตื่นหลังจากหมดสติไปหลายวันจนถึงตอนนี้

ความเจ็บปวดที่ไม่คุ้นเคยและไม่เคยพบเจอมาก่อนทำให้ฮยอนลับสน
ไม่ว่าจะพยายามครุ่นคิดขนาดไหน เขาก็ไม่รู้คำตอบว่าควรทำอย่างไรกับความ
เจ็บปวดที่ปรากฏต่อเนืองอยู่ภายในหัวใจนี้ดี

เขาไม่อาจพูดได้ว่าไม่รู้สึกรู้ใจ แน่แน่นอนอยู่แล้วว่าเขาต้องรู้สึกเจ็บปวด
เพราะควอนฮย็อนทำที่และพูดจារาวกับเขาเป็นคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จัก ชายหนุ่ม
ผลัดใส่เขาเหมือนกลายเป็นคนอื่นคนไกล ทั้งที่เขาไม่ได้ลากสังขารที่ทรุดโทรม
ไปถึงคฤหาสน์กลางภูเขาเพื่อรับฟังคำกล่าวไล่ให้กลับไป

และเขาก็ไม่ได้ไปที่นั่นเพื่อรับฟังคำขอบคุณหรือคำชื่นชมด้วยเช่นกัน
ฮยอนแค่อยากบอกว่าอีกฝ่ายกำลังตกอยู่ในอันตราย อยากบอกว่าอย่าเชื่อใจ
ควอนแจอูที่ชายหนุ่มเคารพรักอย่างสุดซึ้งซึ่งเพียงเท่านั้น แล้วก็...คาดหวังว่า
ควอนฮย็อนจะรับฟังคำพูดของเขา ตอนแรกฮยอนหวังว่าอีกฝ่ายจะเชื่อใจเขา
ที่ยอมเปิดเผยความจริงให้ฟัง

ทว่าชายหนุ่มกลับไม่รับฟังอะไรเลยด้วยซ้ำ ควอนฮย็อนผลัดใส่กันราวกับ
จะไม่รับฟังอะไรทั้งนั้น ทั้งยังบอกให้เขาอย่าเชื่อใจใครอีกด้วย ควอนฮย็อนทำตัว
เย็นชาตั้งแต่ต้นจนจบ แม้ใบหน้าจะอ่อนโยนและนุ่มนวล แต่ออกก็ปฏิกิริยานั้น
แสนจะเย็นชาอย่างถึงที่สุด ฮยอนรู้สึกเหมือนได้เผชิญกับผู้ชายแปลกหน้า
คนหนึ่ง ไม่ใช่ควอนฮย็อนที่เคยรู้จัก

ต่อให้คิดอย่างไรก็ไม่สามารถทำความเข้าใจอีกฝ่ายได้ มีจุดที่ผิดปกติดู
อยู่มากมายเต็มไปหมด ไม่ว่าจะเป็นการผลัดใส่ฮยอนด้วยท่าทีที่เปลี่ยนไป
อย่างกะทันหัน หรือเรื่องที่กำลังกล่าวถึงขเวยูจินอย่างไม่มียี่มีขลุ่ย ไม่รู้เลยว่า
คืนวันนั้นฮยอนได้ไปพบเจอกับใครกันแน่

ฮยอนครุ่นคิดเกี่ยวกับควอนฮย็อนราวกับติดเป็นนิสัย ก่อนฝ่ามือที่กำลัง
เปลี่ยนชุดจะชะงักกึก จะว่าไปเขาเคยพูดเมื่อไรว่าขเวยูจินเกือบตายเพราะ
ถูกรถชน...คำถามที่ไม่เคยนึกถึงมาก่อนผุดขึ้นในหัวทันที แผ่นหลังของฮยอน
เย็นเยือกจับปล้น เขาไม่สามารถกระดิกตัวได้แม้แต่ปลายนิ้ว มือที่ติด
กระดุมเสื้อเชิ้ตอยู่หยุดการเคลื่อนไหวเสมือนตุ๊กตาที่เบตหมดชั่วขณะ

ครั้งหนึ่ง ฮยอนเคยบอกควอนฮย็อนว่าคนรู้จักเขารักษาตัวที่โรงพยาบาล
เพราะประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ ซึ่งตอนนั้นเป็นสัปดาห์สุดท้ายของการ

ใช้ชีวิตอยู่ที่คฤหาสน์ของอีกฝ่าย เป็นช่วงเวลาที่เขาไปหาควอนฮ็ูด้วยสภาพร่างกายที่ยังไม่หายดีจากการถูกยุงแทะชอกพุบตี ตอนนั้นเขานอนอยู่บนโซฟาตัวยาวและพูดอย่างไม่ใสใจ

แต่เขาพูดแคว่าเป็นเพื่อนร่วมงานเท่านั้น ไม่ได้พูดชื่อชเวยูจินแต่อย่างใด ควอนฮ็ูไม่มีทางรู้จักชเวยูจินตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ยิ่งรายละเอียดที่ว่าเกือบตายเพราะถูกรถชนยิ่งแล้วใหญ่ เรื่องนั้นคือความจริงที่แม้แต่ผู้เสียหายอย่างชเวยูจินยังไม่กล้าพูดออกมา แล้วควอนฮ็ูรับรู้เรื่องนั้นได้อย่างไร

ในปากของฮยอนแห่งผาก ท่อนแขนที่พันผ้าพันแผลไว้ชนลูกชู้ ฮยอนสะบัดหัวไปมาอย่างแรง เขาตาหนิตัวเองว่านั่นคือความคิดที่ไร้สาระ จากนั้นก็รีบสวมเสื้อเชิ้ตแล้วเดินตัดผ่านห้องไปอย่างเร่งรีบคล้ายกำลังหลบหนี เขาควรรอกไปจากที่นี่ทันทีแล้วหาอะไรทำสักหน่อย

บางทีสมองของเขาอาจผิดเพี้ยนไปจากฝันร้าย หรืออาจเพราะนอนอยู่กับที่นานเกินไป ฮยอนใช้ปลายนิ้วเย็นเฉียบจับลูกบิดประตูและเปิดออกอย่างรวดเร็ว แต่ก็ต้องเกร็งบ่าจนแข็งทื่อในเวลาต่อมา

“อ่าว...”

บุคคลที่ไม่คาดคิดมาก่อนปรากฏตัวอยู่หน้าประตูที่เปิดออก ชายหนุ่มยกมือค้ำไว้เหมือนกำลังจะเคาะประตู และกำลังมองมาด้วยสีหน้าตกใจไม่แพ้ฮยอน

“...ชเวยูจิน”

ฮยอนเรียกชื่อคนตรงหน้าด้วยน้ำเสียงสั้นเครือเล็กน้อย ความฝันที่แสดงให้เห็นถึงอดีตซึ่งเคยหลงลืมไป คำเตือนของควอนฮ็ูที่ผุดขึ้นกะทันหันรวมถึงบุคคลที่วนเวียนอยู่ในความคิดตลอดเวลาตั้งแต่ตื่นจากฝันได้มายืนอยู่ตรงหน้า ทุกอย่างนั้นทำให้เขาเสียงสั้น

“ผมได้ยืนยันว่าคุณบาดเจ็บอีกแล้วนะครับ”

ชายหนุ่มที่ไม่ได้พบเจอกันมานานยกยิ้มประหม่าและยื่นมือมา ฮยอนเห็นกล่องสี่เหลี่ยมที่มีชื่อ SAC SAC ORANGE ปรากฏอยู่ มันคือน้ำส้มที่ชเวยูจินมักจะหยิบยื่นให้กันทีละกระป๋องทุกครั้งทีเจอกัน และเป็นน้ำส้มที่โผล่มาให้เห็นแม้กระทั่งในความฝัน ลำคอของฮยอนตีบตันจนพูดไม่ออกไปชั่วขณะ

ก่อนจะตั้งสติได้ในเวลาต่อมาและมองชเวยูจิน

“...ออกจากโรงพยาบาลแล้วหรือ”

“ครับ ผมออกจากโรงพยาบาลอาทิตย์ที่แล้ว แต่ไม่ได้ไปหาเพราะได้ข่าวว่าคุณไม่สบายอยู่นาน”

พลองคิดดูแล้ว ที่ชเวยูจินประสบอุบัติเหตุทางถนนจนต้องเข้าโรงพยาบาลก็เป็นเรื่องเมื่อสองเดือนก่อน ระหว่างนั้นชยอนมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับควอนฮ็ูจึงหลงลืมไปและไม่ได้ไปเยี่ยมเลย วันเวลาคงจะล่วงเลยไปจนอีกฝ่ายออกจากโรงพยาบาลแล้ว ชยอนรู้สึกส่วนตัวเองละเลยไม่ใส่ใจมากเกินไปจนละลายขึ้นมา

“เลิกโหมใช้ร่างกายแล้วก็เลิกเจ็บตัวสักทีเถอะครับ คุณเหมือนจะบาดเจ็บบ่อยเกินไปจนผมซักจะเป็นห่วงขึ้นมาแล้วครับ”

ชเวยูจินเป็นฝ่ายพูดก่อนด้วยสีหน้าสลัดใจเมื่อเห็นว่าชยอนเอาแต่พูดไม่ออกเหมือนริมฝีปากถูกเย็บติดกัน ชยอนรู้สึกเหมือนตัวเองยังติดอยู่ในความฝันโดยที่ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม ชเวยูจินที่ยื่นน้ำผลไม้ของโปรดมาให้ได้ซ้อนทับกับควอนฮ็ูที่เปลี่ยนไปทำตัวเย็นชาอย่างกะทันหัน ภาพตรงหน้าพัวพันกันจนพานให้เวียนหัวและปวดหัวตุบ ๆ ขึ้นมา

“ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่าครับ รีบกลับเข้าไปพักอีกรอบ...”

“ฉันไม่เป็นไร”

ชยอนกุมหน้าผาก และเมื่อชเวยูจินโน้มตัวลงมาสังเกตตัวเองก็ตกใจจนก้าวถอยหลังหนึ่งก้าว แม้จะอยากลิ้มแค้ไหนก็ไม่สามารถสลัดเสียงของควอนฮ็ูที่ตั้งวงเวียนชัดเจนอยู่ในหูได้ น้ำเสียงนุ่มนวลแต่เย็นชาที่กล่าวเตือนว่าอย่าไว้ใจใคร น้ำเสียงนั้นกระแทกกลางศีรษะ รวมถึงน้ำเสียงตอนพูดเรื่องการถูกรถชน ซึ่งเขาไม่เคยพูดถึงสักครั้ง...

“สีหน้าคุณดูไม่ดีเลยครับ”

คำพูดเป็นห่วงเป็นใยของชเวยูจินดังเข้ามาในหู ชยอนส่ายหน้าไปมาเพื่อตั้งสติ

“มาห่วงฉันทำไมกัน คนที่นอนโรงพยาบาลตั้งสองเดือนแล้วเพิ่งออกมาคือนายต่างหาก”

“อย่างที่ คุณเห็น ผมดีขึ้นมากแล้วนะครับ ตรงไหล่อาจจะต้องใส่ผ้ารัด ไปอีกสักพักก็จริง แต่ส่วนอื่น ๆ แสบจะหายดีหมดแล้วครับ แต่ดูคุณสิ ระหว่างนั้นคุณออกไปบาดเจ็บจนยับเยินกลับมาอีกไม่ใช่หรือครับ”

“...”

“เพราะฉะนั้นคุณเป็นห่วงตัวเองก่อนเถอะครับ หน้าตาที่ขาวซีดจนคนมอง กังวลไปด้วยเลย”

คำว่าไม่เป็นไรติดค้างอยู่ในลำคอ ฮยอนไม่รู้เลยว่าควรพูดอะไรออกไปดี เขาเป็นแบบนี้เสมอ เวลาอยู่ต่อหน้าชเวยูจินเขามักจะไม่สามารถเปล่งคำพูด ออกไปได้ง่าย ๆ

“...ชอบใจนะ...ที่เป็นห่วง”

สุดท้ายก็ได้แต่เอ่ยถ้อยคำธรรมดาทั่วไปเหมือนเคย ชเวยูจิน ถอนหายใจออกมาเบา ๆ

“ไม่ต้องขอบคุณหรอกครับ”

ชายหนุ่มตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจ ก่อนจะวางกล่องน้ำผลไม้ไว้ด้านใน ประตู ฮยอนมองเสี้ยวหน้าด้านข้างของชเวยูจินโดยไม่ปรปักษ์พูดอะไร แม้ว่า ควอนฮึอูจะบอกว่าย่าเชื่อใจคนคนนี้ แต่...

“แล้ว...พอจะสันนิษฐานได้หรือยังว่าใครพยายามฆ่านาย”

लगสังหรณ์นำหวาดหวั่นยังคงวนเวียนอยู่เรื่อย ๆ ควอนฮึอูผู้รู้ข้อมูล ที่เขาไม่ได้บอก ฮยอนไม่อาจลบภาพชายหนุ่มที่ทิ้งพลัสและทำตัวเย็นชา ยิ่งกว่าครั้งไหน ๆ รวมถึงเอ่ยเตือนว่าอย่าเชื่อใจชเวยูจินได้ เขาพรั่นปอบใจ ตัวเองเข้าไปเข้ามาว่าคงไม่ใช่แบบนั้น ทว่ามุมหนึ่งของหัวใจก็ยังคงสั่นไหว ด้วยความกังวลเหมือนเดิม

“เรื่องนั้น...”

ชเวยูจินมีสีหน้าเคร่งเครียด สีหน้าของชายหนุ่มฉายชัดว่าเป็นหัวข้อ ที่ไม่อยากพูดถึงซึ่งเป็นเรื่องแปลกมาก บางทีอาจจะเป็นหัวข้อที่ลำบากใจ จะพูดต่อให้เวลาผ่านไปแล้วก็ได้ ฮยอนนึกโทษตัวเองว่าไม่น่าพูดถึงเรื่องนี้ ขึ้นมาเลย เขาตั้งใจจะพูดว่าไม่จำเป็นต้องตอบก็ได้ ทันใดนั้นจู่ ๆ โทรศัพท์ ที่อยู่ใ้ในกระเป๋าทางเกงก็สั่น

ด้วยเหตุนั้น ริมฝีปากที่ตั้งใจจะเปิดออกจึงปิดลงอีกครั้ง บรรยากาศตึงเครียดที่ไหลวนอยู่รอบตัวพวกเขาหยุดลงในที่สุด ฮยอนพนมลมหายใจเบาๆ ก่อนหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา หลังจากที่เห็นหน้าจอ ใบหน้าของเขาก็แข็งค้างโดยไม่รู้ตัว

“...ฮยอนพูดสายครับ”

“ขึ้นมาที่สำนักงานของฉันเดี๋ยวนี้ เอนาฟิกาเฮงชวยนั้นมาด้วยให้ไวเลย”

คำสั่งปะปนคำก่นด่าของขุนแทชอกดังจากปลายสาย จากนั้นก็ตัดสายโดยที่ฮยอนยังไม่ทันได้ตอบอะไรกลับไป ใบหน้าของฮยอนซีดเผือดไร้สีเลือดโดยไม่มีจังหวะให้ตกตะลึง น้ำเสียงดุตันของขุนแทชอกทำให้แผ่นหลังแข็งทื่อไปเองโดยอัตโนมัติ ปลายนิ้วที่ถือโทรศัพท์อยู่เย็นเฉียบ เขาไม่มีเวลามาทำตัวละล้าละลังอยู่แบบนี้

“ขอโทษที่ ไร้ค่าเลยจอกันใหม่นะ”

ฮยอนหันหลังให้ชเวยูจินโดยไม่ได้อธิบายอะไร เขากำลังเดินกึ่งวิ่งไปตามโถงทางเดิน นาฬิกาเป็นสิ่งของที่เขาสวมใส่อยู่ตลอดเวลาอยู่แล้วตั้งแต่ลีมตายนั่นเข้ามาจนถึงไม่ต้องจัดเตรียมอะไรเพิ่มเติมอีก ฮยอนเปิดประตูทางออกฉุกเฉินแล้วเดินขึ้นบันไดไปแทนการขึ้นลิฟต์ หัวใจของเขาเต้นระรัวจนไม่สามารถควบคุมได้

หลังจากวันที่ฮยอนออกจากตึกของควอนแจอูและมุ่งหน้าไปยังคฤหาสน์ของควอนฮีอู ก่อนจะหวนกลับมาที่นี่อีกครั้ง ตลอดระยะเวลาสองสัปดาห์นับจากวันนั้น ขุนแทชอกไม่ได้แตะต้องเขาแม้แต่ปลายเล็บ มีแค่ไม่กี่ครั้งเท่านั้นที่จะได้เห็นหน้าค่าตากัน ช่วงเวลาหนึ่งสัปดาห์ที่เขาไม่ได้สติและยากจะลืมตา เขาก็เห็นขุนแทชอกอย่างเลื่อนราง แต่ขุนแทชอกไม่มาหาเขาเลยจนถึงตอนนี้ ทำให้สงสัยว่าช่วงเวลานั้นเขาอาจจะฝันไปหรือเปล่า

ฮยอนคิดว่าอีกฝ่ายคงจะยุ่งวุ่นวายกับอะไรหลายอย่างโดยมีต้นเหตุมาจากเรื่องที่เกี่ยวข้องกับควอนแจอู เขารู้สึกว่ายุนแทชอกยังไม่เอาเรื่องเพราะกำลังบาดเจ็บเสียมากกว่า ที่ผ่านมาก็ไม่เคยมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นมาก่อน เขาจึงได้แต่มองงงที่จู่ๆ ขุนแทชอกกลับเรียกตัวพร้อมกับแสดงอาการกรุ่นโกรธ ทั้งยัง

สั่งให้เอานาฬิกาไปด้วย ฮยอนอดหวาดกลัวขึ้นมาไม่ได้

เขากำมือขู่หมื่นเหี้ยเอาไว้แน่น ขณะที่เคาะประตูห้องสำนักงานเบาๆ ในใจก็ภาวนาซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าขอให้ไม่มีเรื่องร้ายแรงอะไร จากนั้นขุนแทชอกก็ตอบกลับมาจากด้านในว่า “เข้ามาได้” ด้วยเสียงทุ้มต่ำ ฮยอนกลั้นหายใจชั่วครู่และพรวดออกมายาวเหยียด ก่อนจะเปิดประตูเข้าไปอย่างระมัดระวัง

“ประธานขุน! คุณทำแบบนี้กับผมได้อย่างไร!”

ควอนแจอูโทร. มาแต่เช้าตรู่ จากนั้นก็สับถาดหยาบและตวาดลั่นเหมือนคนเสียสติ น้ำเสียงเอะอะแสบแก้วหูทำให้ขุนแทชอกที่เริ่มต้นวันอย่างผ่อนคลายเป็นต้องขมวดคิ้วอึดโน้มนัด

“ประธานควอน ช่วยพูดอะไรที่ผมฟังเข้าใจหน่อยครับ”

การที่เขาไม่ได้ด่ากลับไปว่าเห่าอะไรแต่เช้า เพราะมีความอดทนที่สั่งสมมาอย่างยาวนานจากการรับมือกับลูกค้าจำนวนมาก

ความสัมพันธ์กับควอนแจอูที่ควรหันหลังให้กันได้แล้วนั้น ขุนแทชอกยังคงรักษาต่อไป เพราะความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาไม่สามารถหันหลังให้กันได้ง่าย ๆ พวกเขามีเรื่องที่พัวพันกันมากมาย ทั้งยังมีความลับที่ต่างฝ่ายต่างกอบกุมไว้

แน่นอนว่าความเสียหายที่ควอนแจอูสร้างขึ้นได้รับการชดเชยด้วยหุ้นของ KR มอเตอร์ที่ควอนแจอูถืออยู่ ซึ่งเป็นเงินจำนวนมหาศาล นี่คือผลลัพธ์ที่ควอนแจอูหลีกเลี่ยงไม่ได้เพราะเป็นฝ่ายก่อสงครามแล้วพ่ายแพ้ไปเอง หากขุนแทชอกพ่ายแพ้ในสงครามที่ควอนแจอูก่อขึ้น บางทีตอนนี้ฮยอนอาจถูกลากตัวไปเป็นสุนัขของควอนแจอู และอาจสูญเสียบริษัทกับตึกอีกหลายแห่งที่เขาครอบครองไปแล้วก็ได้

อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ของพวกเขาก็เป็นแบบนี้มาอยู่แล้ว ไม่ลิไม่ไลแค่กับควอนแจอู แต่ความสัมพันธ์กับมนุษย์ทุกคนต่างก็เป็นแบบนี้ บางครั้งก็ทำตัวเป็นหุ้นส่วนที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่บางครั้งก็แยกเขี้ยว

ใส่ร้ายป้ายสีซึ่งกันและกัน ขณะเดียวกันบางเวลาที่ไม่สามารถสลัดออกและต้องติดร่างแหไปด้วย ควอนแจอุมักทำตัวแบบนั้น ทว่าครั้งหนึ่งๆ เจ้าตัวก็โหมมาต่อกันแต่เช้าโดยไม่รู้ว่าต้นสายปลายเหตุ ยุทธศาสตร์จึงอดซุนเคืองไม่ได้

“ไม่มีใครล่วงนอกจากคุณ ที่นั่นมีคุณคนเดียว! เฮอะ ประธานคุณใช้วิดีโอเฮงชวายนี่รีดไถเงินไปตั้งเท่าไร? พอมาตอนนี้คุณหักหลังผมงั้นหรือครับ คุณอยากตายจริงๆ ใช่มั้ย?”

“ประธานควอน ผมบอกให้พุดจาให้รู้เรื่องไปครับ”

“นี่คุณแก่งไม่รู้ว่า หรือไม่รู้จริงๆ กันแน่ครับ”

“ท่านพุดเรื่อง...”

“เปิดทีวีสิครับ ไม่สิ ลองกดดูข่าวในอินเทอร์เน็ตอันไหนก็ได้ว่าตอนนี้กำลังเล่นข่าวอะไรกันอยู่!”

ยุทธศาสตร์ขยับไปหน้าโต๊ะแล้วเคาะเบาะเป็นพิมพ์ไม้ตบึก เขากดเข้าเว็บข่าวพลางรับฟังเสียงต่าฮึดฮัดของควอนแจอูไปด้วย ก่อนจะพุดอะไรไม่ออกไปชั่วคราวเพราะหน้าเว็บข่าวเต็มไปด้วยเนื้อหาแบบเดียวกัน

“...หรือว่าจะเป็นควอนฮ็อ?”

ยุทธศาสตร์พิมพ์ออกมาโดยไม่รู้ตัว ทันใดนั้นเสียงก่นด่าที่ตั้งจากปลายสายก็ได้หยุดไป

“ว่าไงนะครับ”

“...”

“เมื่อกี้คุณพุดว่าอะไรนะครับ ควอนฮ็อ? คุณพุดถึงไอ้บ้าควอนฮ็อตอนนี้ทำไมเนี่ย!”

ควอนแจอูตะคอกปาวๆ จนแยกไม่ออกว่าคนบ้าตัวจริงคือใครกันแน่ สมกับเป็นผู้ชายที่เสียสติเพียงแค่นี้ ยินชื่อของควอนฮ็อ แต่ต่อให้ควอนแจอูจะพุดพล่ามอะไรออกมา ยุทธศาสตร์ก็ยังจดจ่อกับการคลิกอ่านข่าวต่อไปโดยที่มือข้างหนึ่งถือโทรศัพท์ไว้ ยิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าไร ความคิดของยุทธศาสตร์ยิ่งพัวพันกันยุ่งเหยิง

“ผมไม่ได้เป็นคนอัปโหลตครับ ที่ผมถ่ายไว้คือวิดีโอไม่ใช่คลิปเสียง แล้วอีกอย่างนะประธานควอน ก่อนที่ท่านจะทะเลาะกับผม ผมไม่ได้ถ่ายอะไร

ไว้เลยครับ ท่านเข้าใจไหมครับว่าผมไม่ได้เป็นคนอัดคลิปเสียงนี้ไว้”

ถ้าให้พูดเสริมแบบซัด ๆ ก็คือต่อไปปล่อยวิดีโอออกไปก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร ในทางกลับกัน ถ้าใช้เป็นสายจูงที่ล่ามควอนแจอูไว้ น่าจะมีประโยชน์มากกว่า เขาจะทำเรื่องไร้สาระแบบนั้นไปเพื่ออะไรกัน ในตอนที่ขุนแหงอกกล้ากลืนความในใจที่อยู่ในปากนั้น

“ถ้าอย่างนั้น...”

เสียงของควอนแจอูที่เหม่อลอยดังขึ้นแผ่วเบา เจ้าตัวคงวิเคราะห์สถานการณ์ได้แล้วเหมือนกัน ควอนแจอูไม่ได้พูดอะไรสักพัก หลังจากนั้นไม่นานก็หันดำอีกครั้งพร้อมกับพ่นลมหายใจรุนแรง

“เห็นไหมครับ!! ผมบอกไปตั้งกี่ครั้งก็หนแล้วจะให้ฆ่าไอ้เวรนั้นซะ! ผมบอกแล้วว่าต้องฆ่ามันตั้งแต่เนิ่น ๆ! สุดท้ายแล้วไอ้บ้านนั้นก็อ้อเรื่อง...!”

น้ำเสียงร้อนรนของควอนแจอูทำให้ปวดหัวตบ ๆ ขุนแหงอกวางโทรศัพท์ลงโดยไม่ได้พูดอะไร หน้าผากย่นย่นไม่ยอมคลายตัวง่าย ๆ เขาคลิกอ่านข่าวซ้ำไปซ้ำมา ซึ่งโดยส่วนใหญ่มีเนื้อหาคล้ายคลึงกัน

ขุนแหงอกกัดฟันกรอด แม้จะกันดำและคร่ำครวญไปมันก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นไปแล้ว ขณะที่เขากำลังสังเกตการณ์ด้วยการคลิกข่าวอย่างฉุนเฉียวผ่านไปไม่นานก็มีข่าวใหม่ปรากฏขึ้น เขาหลุดหัวเราะโดยไม่รู้ตัว ความคิดที่ว่าถูกแทงหลังเข้าอย่างจังได้ผุดขึ้นมาในท้ายที่สุด

เพียง เสียงตบแก้มอย่างรุนแรงดังขึ้น

ฮยอนถูกตบจนหน้าหันทันทีที่เปิดประตูเข้าไปในสำนักงาน ขุนแหงอกลงไม้ลงมือกะทันหันโดยไม่บอกกล่าวถึงสาเหตุที่ต้องทำแบบนี้ ฮยอนทำได้แค่หันหน้ากลับมาเงิบ ๆ และยืนตัวตรงต่อหน้าอีกฝ่ายเท่านั้น เขาไม่กล้าถามด้วยซ้ำว่าโดนตบหน้าเพราะอะไร

“นาฬิกา”

ขุนแหงอกยื่นมือแล้วกระดิกนิ้วเร่ ฮยอนหลุมมองฝ่ามือนั้นก่อนปลด

นาฬิกาจากข้อมือแล้ววางบนฝ่ามืออีกฝ่าย เขารู้สึกแน่นหน้าอกเหมือนหัวใจ ถูกบีบรัดไว้เลย

ฮยอนไม่สามารถส่งเสียงร้องไห้และขอคืนกลับมาเหมือนตอนที่ ยุนแทชอกเคยแย่งสร้อยคอไปในอดีต ทว่าความเศร้าหมองกำลังถาโถมเข้ามา อย่างไม่อาจห้าม ไม่ต่างจากช่วงเวลานั้นแม้แต่น้อย ถึงจะคาดการณไว้แล้วว่า ลักวันต้องถูกช่วงชิงไปแบบนี้ แต่พอต้องส่งนาฬิกาไปให้ยุนแทชอกจริง ๆ หัวใจก็ตึงวูบอย่างเลี่ยงไม่ได้

นาฬิกาคือสิ่งของเพียงอย่างเดียวที่เชื่อมโยงกับควอนฮย็ู หากแม้แต่สิ่งนั้นก็ถูกช่วงชิงไป เขาก็ไม่เหลือสิ่งใดที่พอจะใช้ระลึกถึงอีกฝ่ายได้อีก ช่วงเวลาที่อยากคิดถึงควอนฮย็ูเขาก็ไม่สามารถมองหอะไรได้แม้แต่อย่างเดียว เขาเสียชีวิตในจุดนั้นจนไม่อาจบรรยายเป็นคำพูดได้

“นายคงนึกไม่ถึงเลยสินะว่าสิ่งนี้คืออะไร”

ขณะที่ฮยอนมองนาฬิกาในมือของยุนแทชอกโดยไม่อาจควบคุม ความขมขื่นไว้ได้ ยุนแทชอกก็ยิ้มเยาะใส่ฮยอนด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วย ความโกรธเคือง *สิ่งนี้คืออะไรนั่นแหละ* ฮยอนเลื่อนสายตามองยุนแทชอก ด้วยความสงสัยเพราะไม่เข้าใจคำถามของอีกฝ่าย

“ควอนฮย็ู นายกำลังฟังอยู่ไหม”

จากนั้นยุนแทชอกก็ถามแปลกประหลาด พร้อมวางสายตาคมปลาบไว้ที่ฮยอนซึ่งยืนแข็งค้างราวกับคนสติหลุดลอย ฮยอนไม่เข้าใจยิ่งกว่าเดิม เพราะอยู่ดี ๆ ยุนแทชอกก็เรียกหาควอนฮย็ูกับนาฬิกาเหมือนกำลังคุยโทรศัพท์อยู่

แน่นอนอยู่แล้วว่านาฬิกาต้องมีแต่ความเงียบ ไม่มีเสียงตอบรับใด ๆ กลับมาทั้งสิ้น เพราะมันไม่ใช่นาฬิกาที่สามารถติดต่อสื่อสารได้อย่างโทรศัพท์ แต่ยุนแทชอกก็ยังคงเหยียดยิ้มและพูดต่อโดยไม่สนใจอะไร

“ใส่เครื่องดักฟังไว้ในนาฬิกาฉันแหละ สร้างเรื่องได้ฉลาดจังเลยนะ มาหลอกคนอื่นเขาด้วยวิธีแบบนี้ ถือว่าน่าตกใจจริง ๆ”

ฮยอนเบิกตาโพลง *เครื่องดักฟัง? หลอกคนอื่น? ตอนนี้อยุนแทชอก กำลังพูดเรื่องอะไรอยู่กันแน่ ทำไม่ถึงได้ทำตัวและพูดจาไม่รู้เรื่องแบบนี้* ฮยอน สับสนเป็นอย่างมาก ในหัวมีแต่คำว่าไม่เข้าใจผุดขึ้นเรื่อย ๆ หัวใจของเขากำลัง

สิ้นระวัจนควบคุมไว้ไม่อยู่ รวากับสันนิษฐานอะไรบางอย่างได้

“ฉันนี่ก็ไม่ถึงเลยแะว่านายจะเฉลียวฉลาดขนาดนี้”

“...”

“แต่ถึงยังไงนายก็น่าจะนึกถึงฮยอนสักหน่อยสิ เจ้าหมอนั่นมันไม่รู้สักนิดว่านายจะเป็นคนแบบนี้ แถมยังปิดปากเงียบจนถึงตอนสุดท้ายเพื่อนนายเลยนะ แต่นายกลับหักหลังได้ลงคอ”

ยุนแทซอกพูดต่อพลางยกยิ้มน่ารังเกียจไปด้วย รวากับได้พูดคุยเรื่องราวแสนบันเทิงใจ

“ที่ผ่านมาแอบฟังตลอดก็น่าจะรู้ดีนะว่าฮยอนจะโดนอะไรบ้าง ถ้าเกิดเรื่องวุ่นวายแบบนี้ขึ้นเพราะมัน ทั้งที่รู้ดีอยู่แก่ใจแต่ก็ยังหลอกใช้ฮยอนอย่างหน้าตาเฉย นายเองก็ไม่ธรรมดาเหมือนกันแะ”

เด็ยวลิ เป็นไปไม่ได้ เครื่องดักฟังนั่นหรือ ไม่มีทางหรอก

ฮยอนปฏิเสธคำพูดของยุนแทซอก แต่ปลายนิ้วกลับสิ้นระริกตั้งแต่ตอนไหนไม่รู้ โบหน้าซีดเผือดไร้สีเลือด หัวใจที่เคยเต้นรัวเร็วด้วยความกังวลตอนนี้คล้ายหยุดนิ่งไปแล้ว ศีรษะวิงเวียนเหมือนโดนทุบอย่างแรง ในใจภาวนาขอให้คำพูดที่ได้ยินไม่ใช่ความจริง ขอให้คำพูดทุกอย่างของยุนแทซอกเป็นเรื่องโกหก ฮยอนอยากปิดปากยุนแทซอกที่เอาแต่พูดพาลามเรื่องจริงที่เขาไม่อยากเชื่อ เขาอยากอุดหูตัวเองเพื่อไม่ให้ได้ยินคำพูดได้อีก

“ถ้านายนึกถึงฮยอนตั้งแต่แรก นายคงจะไม่ลงมือทำเรื่องแบบนี้หรอก ต้องขอบคุณนายนะที่ทำให้เจ้าหมอนั่นมีสภาพน่าสมเพชมากกว่าเดิม ว่าไหม”

ฮยอนก้มหน้าโดยไม่สามารถปิดบังสีหน้าตะลึงงันได้ เขาไม่กล้าเผชิญหน้ากับยุนแทซอกที่จ้องมองมาด้วยความเย็นชา ฮยอนรู้ว่าถ้าถ้อยคำแต่ละประโยคที่ยุนแทซอกพูดนั้น เป็นคำพูดที่ใช้ทิ่มแทงตัวเองไม่ใช่ควอนฮย็อ ความเจ็บปวดผุดขึ้นในหัวใจทันที

“เอาเถอะ ฉันถูกหักหลังเข้าอย่างจังก็เพราะนายเลย”

“...”

“ควอนฮย็อ ฉันหวังว่าเราจะไม่มีเรื่องให้ข้องเกี่ยวกับอีกนะ ทั้งกับฉันและกับฮยอนด้วย”